

Colecția
Școala ardeleană de poezie

© Hanna Bota

Editura ȘCOALA ARDELEANĂ
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel 0364-117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleanacluj.ro,
redactie@scoalaardeleanacluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364-117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleanacluj.ro, esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleanacluj.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOTA, HANNA

33+3 : poemele copilăriei / Hanna Bota ; il. de Laura Poantă, - Cluj-Napoca :
Editura Școala Ardeleană, 2020
ISBN 978-606-797-571-0

I. Poantă, Laura (il.)

821.135.1

Editor: Vasile George Dâncu
Copertă și tehoredactare: Alexandra Mureșan

Hanna Bota

33+3

poemele copilăriei

Ilustrații
de
Laura Poantă

Cluj-Napoca, 2020

Cuprins

prolog sau patria de niciunde	5
burta mamei sau amintiri în roșu și negru	9
altă lumină sau îmblânzirea	15
zodia cancerului	19
patria	23
la colindat sau prima mea întâlnire cu îngerii-libelulă	25
ceaiul de scorțișoară și mentă	31
o lume mai strâmtă	33
Anita	37
piticul	41
fata din vis	47
tărâmul lui lasămânpace	49
pe mine mă	51
eu sunt cel ce sunt	57
sugestie despre cum se deschide cerul	61
limba mea	67
tovarășa învățătoare	69
litere eliberate din captivitate	73
în alb și negru	75
insectarul	77
despre lumea din care nu pot să scap	81
tălpile	83
călătorie	87

în atriul drept	89
din respirație în respirație.....	93
cealaltă hanna	95
pierzătoarea	99
cum am priponit-o pe hanna-pierzătoarea.....	105
despre frici	107
flori, fete, filme sau băieți	109
la semănat amintiri	113
captivitate terifiantă.....	117
mama	119
fragmentare.....	121
eu-cea-care-văd	125
naștere din nou sau lecție despre aripi	127

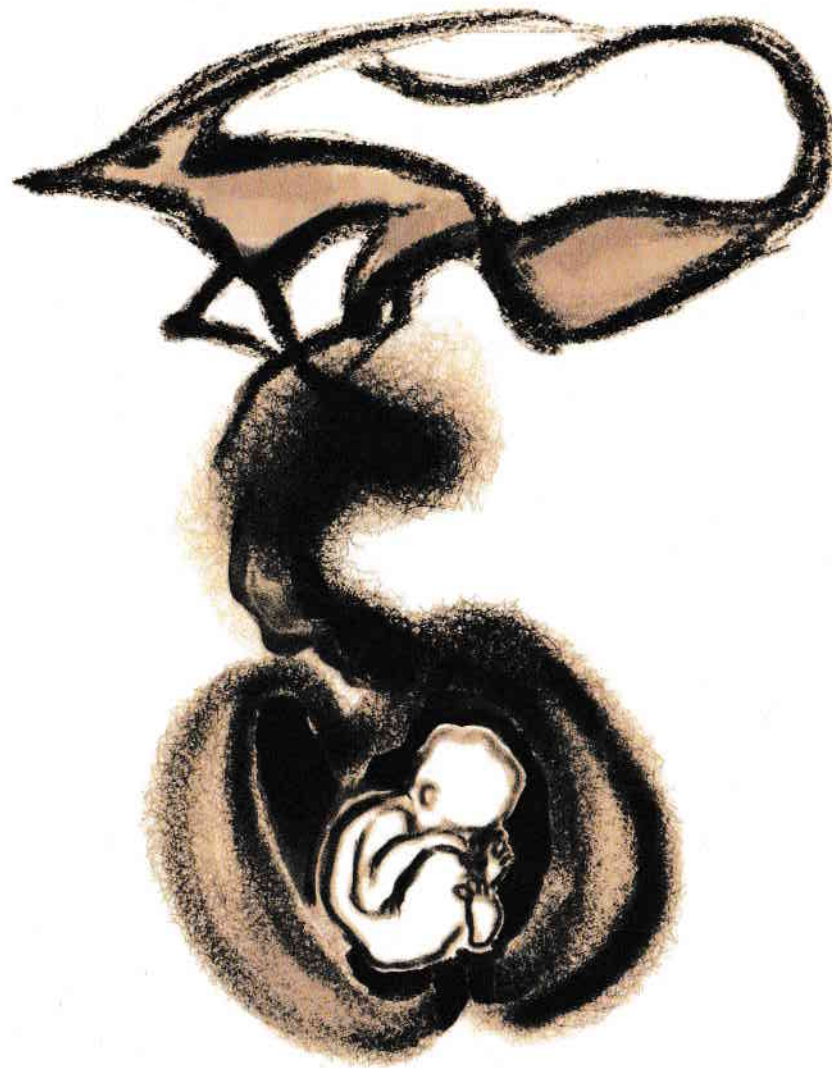
prolog sau patria de niciunde

toată viața am fugit
îmi amintesc cum nici în *burta mamei*
n-am umplut spațiul destul
m-am tras într-un colț de pânțece ca în țara nimănui
ca să nu fiu văzută
să nu încurc pe alții
gata să fug dacă cineva altă lume-mi deschide
așa m-am născut
nu total întrupată

așa am crescut lungă, subțire, o atletă pentru o altă lume
vulpe de deșert
vulpe de prerie
oriunde mă afluam îmi eram mie însămi de-ajuns
tot timpul cu bagajul făcut
călătoream și pe planetă și spre-năuntrul ființei
noi teritorii descoperind
tot mai în adâncul meu

într-o clipă de nebunie
toate oglinzile din casă le-am spart
și pe aceea din pudrieră, deși era mică de tot,

în fiecare mi se arăta o mutră de vulpe
 aceeași vulpe roșcată
 privindu-mă în ochi cu nerușinare din toate colțurile
 nu-ți place ce vezi? mă-ntreba,
 corp alungit și patru picioare,
 un fel nu știu cum de femeie-vulpe-alergătoare
 nici casă, nici cuib, nici vizuină
 blana mi-o schimb după soare și umbre
 într-o aceeași fugă
 spre patria neînscrisă în vreun spațiu anume

burta mamei sau amintiri în roșu și negru

m-am trezit deodată că exist
fără să știu ce era înainte sau ce va fi după
așa cum visând îți dai seama că te afli într-un loc anume
fără să știi cum ai ajuns acolo;

în pânțele mamei mă aflu
deasupra cerul era roșu,
în mijlocul lui un soare sonor bătea ritmul vieții;
o lume roșie cu umbre de negru.
cuvinte nu cunoșteam,
dar am învățat să zăresc gânduri,
vibrația lor scăldată în lumină sau întunecime;

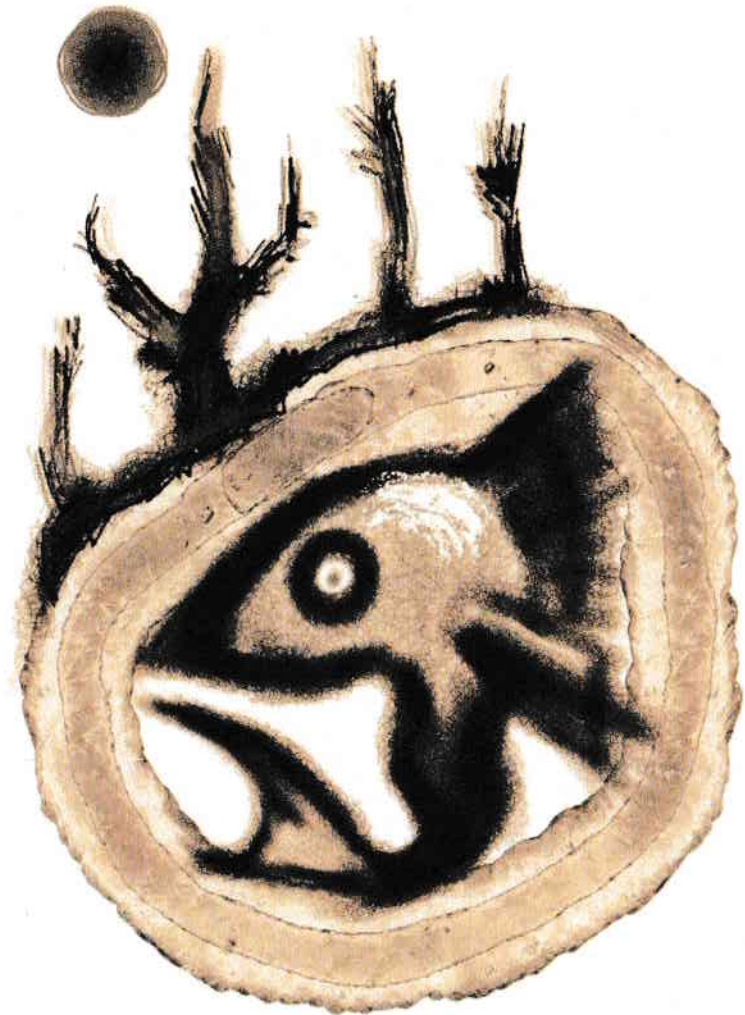
era o lume în care creșteam fără să înțeleg de ce
din moment ce eu pe mine mă strâmtoram
singură în tot universul roșu și negru

cu trup alungit, înotam ca un pește
în lichidul amniotic
în valuri de pace, fără alți competitori,
doar neliniștile mamei mă săgetau uneori
fricile ei se strâneau ghem fix în placenta prin care

se revărsa sângele ei, hrana și aerul meu.
 ar fi fost totul de înțeles, timpul nu se născuse pentru mine
 doar că au început să-mi crească din corpul de pește
 niște prelungiri anormale, capul se tot bomba
 inima-mi pornise a pompa sânge
 exact în ritmul în care soarele viu, puțin deasupra-mi,
 cânta viața.
 vai, prelungirile acelea, mulțime de degete,
 apoi gură, nas și urechi nu știam ce-ar putea fi,
 nu foloseau la nimic;
 aveam ochi, dar nu era nimic de văzut,
 aveam mâini și nimic de făcut,
 picioare, dar nicăieri de mers.
 în lumea de roșu și negru primeam totul de-a gata
 iar viața era completă

de n-ar fi fost deformarea aceea
 aș fi trăit acolo de-a pururi
 însă veni ziua cumplită în care
 am fost împinsă afară din lumea umedă, caldă și blândă,
 am trecut printr-un tunel strâmt
 într-o lume cu altă lumină, un pânțec gigantic și aspru

de-o vreme îmi fac iar probleme
 văd iară nori de gânduri în culori ce radiază
 vibrând a răspunsuri
 deși încă n-am pus marea-ntrebare;
 văd cum am crescut șui și fără sens
 nu mai încap în pânțelele acesta ce s-a strâmtat neîndoielnic
 simt cum împinsă sunt, apăsată, aud voci de dincolo, o chemare
 parcă mi-e ființa tot timpul măsurată,
 e timpul sau nu, cine să știe, ne-ntrebăm fiecare
 oare ne vom naște iar într-o lume cu *altă lumină*,
 tunelul de trecere îl ghicesc pe-aproape –
 când unul dintre noi moare, se naște?

altă lumină sau îmblânzirea

s-a întâmplat în data de șapte a lunii a șaptea, iulie,
într-o duminică, a șaptea zi a săptămânii după calendarul terestru,
dimineața la ora șapte și habar n-am câte minute
că nimeni n-a ținut seama de asta,
mă năștea mama, a șaptea născută,
crescând într-o familie cu șapte copii.
cred că m-a născut ușor și iute,
n-am vrut să-i provoc nici dureri, nici n-am prea plâns,
ca să nu-mi reproșeze ceva,
de mică ce eram m-au ținut încă șapte zile-n incubator.
când au apărut ursitoarele
s-au mirat de atâta aliniere
și n-au mai ursit nimic
ca să nu greșească
de prea mult bine sau de atât de cumplit – nu-mi dau seama nici azi.
norocoasă am fost încă de dinainte
căci un decret ni s-a dat, ca-n vremea pruncului din iesle
așteptând profeția să se-mplinească
iată, și eu printr-un decret am venit
altfel cine știe de mai scăpam cu viață.
în jurul meu acasă o pădure de brațe se-nălța,
trăgeau de mine mâini,